

FØRSTE BOG

I

Der gik en Mand og pløjede oppe paa de høje Agre nordenfor Vejlbj. Det var en højtygget Skikkelse i en grov Sækkelærreds Kittel, med røde Muffediser om Haandleddene og plumpe Skaftestøvler, hvorfra Stropperne stak op paa begge Sider af Benklædernes Knæposer. Paa hans Hoved sad en falmet Plyshat, under hvis kvarterbrede Skygge der hang et langt, af Sol og Vind bleget Nakkehaar, og ned over hans Bryst bølgede et stort, lyst Skæg, der undertiden af Blæsten førtes hen over den ene Skulder. Hans Ansigt var magert, Panden smal og dybt indsunken over Tindingerne, Øjnene store, lyse, milde.

En halv Snæs Alen over hans Hoved kresede en Flok Krager, hvoraf snart et, snart et andet Par slog ned i den friske Plovfure bag ham og en Tidlang fulgte ham næsten lige i Hælene, idet de blot gjorde et lille forsigtigt Hop ud til Siden, hver Gang han ved et Ryk i Tømmen søgte at fremskynde sine to magre og tungt ludende Plovhestes sindige Gang.

Denne Mand var Sognepræsten til Vejlbj og Skibberup — Emanuel, som han slet og ret lod sig kalde af sine Sognebørn, „den moderne Apostel“, som nogle mindre venligt sindede Kolleger i Nabosognene spydigt plejede at benævne ham. Trods Dragten og det uplejede Haar og Skæg var det ogsaa let at se, at han ikke var nogen almindelig Bondemand. Dertil var hans Skikkelse for leddeløs, Skuldrene for smalle og lavthængende. Hænderne var nok blaarøde og svulne, men de havde ikke den uforholdsmæssige Størrelse, som de faar hos Folk, der